

men hvis man omsætter midlertidige ekstra indtægter til permanente udgifter, går det simpelt hen rigtig galt med økonomien. Så derfor må jeg altså sige, at det er bekymrende, at fru Helle Thorning-Schmidt kalder regeringens økonomiske politik for et farligt eksperiment, for det er altså det farlige eksperiment, som den tidligere regering indledte. Og man kan være bekymret for, om det udtryk dækker over, at partiet er på vej tilbage mod det, som jeg vil kalde Anker Jørgensen-politik, for det bud, vi hører fra Socialdemokraterne, er massivt flere penge til den offentlige sektor. Det er det, vi hører. Og det ligger ikke klart, hvordan det skal finansieres. Det kan kun ske på en af to måder, enten ved at sætte skatterne op eller ved at vælte regningen over på næste generation.

Set i det lys forekommer fru Marianne Jelveds indlæg, eller måske snarere fru Marianne Jelveds forslag til vedtagelse, underligt. En ting vil jeg uden videre anerkende – jeg kunne måske drives til at anerkende yderligere et par ting ved Det Radikale Venstre – og det er Det Radikale Venstres betydelige indsats i den tidligere regering for at holde den på dydens smalle vej økonomisk, herunder sikre en 2010-plan, som lagde op til at sikre langsigtet holdbarhed i finanspolitikken. Al anerkendelse for det.

Jeg har oplevet, at fru Marianne Jelved om nogen har stået vagt om den plan og misbilligende har set på alle, der forsøgte at afvige fra planen. Sådan har jeg oplevet fru Marianne Jelved. Ikke desto mindre læser jeg nu til min overraskelse et udkast til vedtagelse fremsat af fru Marianne Jelved sammen med nogle andre, som siger, at regeringen skal sikre en højere vækstramme for den offentlige service. Jeg har allerede redegjort for, at vi har gjort vores bedste for at leve op til den vækstramme, fru Marianne Jelved havde fastsat, da hun var i regering, på 0,5 pct. om året. Det er så endt med det dobbelte. Og nu vil fru Marianne Jelved lægge noget oveni.

Det er, må jeg sige, nyt og uforståeligt, at det nu skulle være blevet radikal politik. Jeg kan selvfølgelig vælge at tolke det positivt på den måde, at fru Marianne Jelved allerede tager forskud på udfaldet af velfærdsforhandlingerne, som jo går ud på at tilvejebringe et økonomisk råderum. Men hvis man skal læse, hvad der står her, er det faktisk i strid med det, der hidtil har været en meget klar radikal økonomisk politik, det må jeg sige. Og derfor kan jeg også sige, at regeringen ikke kan støtte det forslag til vedta-

gelse, som fru Marianne Jelved og en række andre har fremsat.

Kl. 20.50

Jeg vil sige til hr. Anfinn Kallsberg, at jeg jo må give ham fuldstændig ret i, at Folketinget i vore dage jo er præget af, at der ikke behandles mange færøsager her, fordi – som hr. Anfinn Kallsberg rigtigt påpeger – der nu er en ny ordning i rigsfællesskabet, som betyder, at det meste besluttes på Færøerne selv.

Så nævner hr. Anfinn Kallsberg spørgsmålet om bundtrawlfiskeri, og hr. Høgni Hoydal var også inde på det. Jeg vil godt sige to ting om det. For det første: Der er ingen grund til at skjule, at den danske regering ser alvorligt på bundtrawlfiskeri, for jeg tror, alle må erkende, at der er en række miljødimensioner i det, som man skal være opmærksom på.

Det andet, jeg godt vil sige, er, at vi selvfølgelig i den ånd, som rigsfællesskabet skal fungere i, og den ånd, hvori de nyeste ændringer i forholdet mellem Færøerne, Grønland og Danmark er gennemført, må sikre, at der er ordentlig kontakt, og at der er koordination. Og derfor kan jeg også sige, at det siger sig selv, at Færøerne og Grønland vil blive inddraget i udformningen af den fælles holdning, som rigsfællesskabet skal give udtryk for i forbindelse med drøftelserne, når spørgsmålet om dybhavsfiskeri med trawl kommer op i FN.

Se, hr. Høgni Hoydal brugte i virkeligheden meget tid på dansk indenrigspolitik, og det er selvfølgelig ikke svært, når der nu ikke er mange færøforslag her i Folketinget, som rigtigt påpeget af hr. Anfinn Kallsberg. Jeg skal bare sige til hr. Høgni Hoydal, at det er sådan, at så vel Færøerne som Grønland frit kan vælge sit fremtidige forhold til Danmark uden økonomisk og administrativt pres. Det har ligget fuldstændig klart altid, det er der et bredt flertal for her i Folketinget.

Til hr. Kuupik Kleist vil jeg sige vedrørende Risøs undersøgelse af radioaktiv forurening ved Thule, at som jeg tidligere har givet udtryk for, er det regeringens holdning, at der skal afsættes ressourcer til at følge op på rapportens anbefalinger, og der skal findes en løsning på konstaterede problemer. I første omgang vil vore kompetente grønlandske og danske myndigheder sammen gennemgå og vurdere Risørapportens sundhedsmæssige konsekvenser og rapportens anbefalinger. Og herefter kan landsstyret og regeringen tage en politisk drøftelse og en beslutning om, hvordan vi skal følge op på undersø-